

«У нас все нормально, працюємо...»

Коли колеги телефонують Валентину Забутному і питають, як справи, він відповідає: «У нас все нормально, працюємо...». Він каже: «Ми тут всі – звичайні хлопці, які просто виконують свою роботу», хоча зараз перебуває на одному з найнебезпечніших напрямків фронту – Лиманському, що на Донеччині. Що тут додаси. На таких «звичайних хлопцях» і тримається українське військо, яке вже третій рік поспіль дає відсіч російським агресорам. Наталія Чепець, головний редактор газети «За марганець», поговорила з Валентином Олександровичем та поділилася з нами його історією:

– **Валентине Олександровичу, Ви – представник первинки ПМГУ Покровського гірничо-збагачувального комбінату. Скажіть, будь ласка, кілька слів про підприємство та його трудовий колектив.**

– Роботі на комбінаті я присвятив понад 35 років життя – думаю, цим все сказано. До повномасштабного вторгнення працював електрогазозварником у Покровському

кар'єрі. Колектив у нашому підрозділі хороший – як у розрізі виконання виробничих завдань, так і з профспілкової точки зору. Працювалося мені в ньому добре.

– **24 лютого 2022 року все змінило?**

– Ні, я і до того знав, що в країні йде війна. У 2014-2015 роках був учасником АТО, тримав позиції української армії на Луганському напрямку, в районі Попасної. Служив кулеметником десантного відділення БМП. Тож з початком повномасштабної розумів, що мене, враховуючи мій бойовий досвід, одним з перших покликають знов стати на захист Батьківщини.

Так і вийшло. 25 лютого 2022 року задзвенів мій телефон. Голос в ньому сповістив: необхідно з'явитись до військкомату. Я відповів, що прибуду найближчим часом. У відповідь почув плач... Дівчина плакала від емоцій та гордості за те, що жоден чо-

ловік, якому вона телефонувала, не відмовив у підтримці країні в такий важкий час.

– **Що було далі?**

– За розподілом мене відправили до 60-ї окремої мотострілкової бригади. Вже через тиждень у її складі я брав участь в обороні Херсону. Ми стояли між Нововоронцовкою і стелою «Кавун», район Осокорівки. Тоді з побратимами потрапили у важку ситуацію, але все ж не дали ворогу пройти далі, хоча самі згодом опинилися в оточенні. Та нічого, вибрались. З того часу наш підрозділ 8 місяців тримав лінію фронту між Нововоронцовкою та Зеленодольськом. По суті, я захищав свій рідний край.

Потім був перший етап наступу наших військ на Херсонщину. У складі 60-ї бригади я дійшов аж до Берислава. Далі наш підрозділ відвели і, за наказом командування, перекинули на Бахмутський напрямок.

У Бахмуті було «гаряче». Вогонь супротивника доводилось відбивати буквально в декількох метрах – із сусідніх будинків. Найзапекліші бої тривали з серпня 2022-го по травень 2023 року. Ми з побратимами прикривали від російських окупантів так звану «дорогу життя» через Іванівське (село на південь від траси Костянтинівка – Бахмут). Уся логістика до міста зосереджувалась на цьому шляху, яким українським військам постачали зброю та боеприпаси.

Після фортеці Бахмут були Богданівка, Часів Яр, Костянтинівка, Дружківка, Куп'янськ, Кременна. Ми залишаємось на Донеччині, наш підрозділ поки що не виводили на ротацію.

– Яка у Вас військова спеціалізація зараз?

– Я командир мінометного розрахунку. Задача мінометників полягає в тому, щоб не пустити піхоту ворога до нашої піхоти в пряму взаємодію. Ми ведемо постійне спостереження. І як тільки бачимо, що російські війська рухаються в напрямку нашої піхоти – одразу ж відкриваємо вогонь, аби вони не могли наблизитись до українських позицій. Тобто забезпечуємо вогневу підтримку піхоти. Нещодавно рахували, так от, за період повномасштабної я випустив вже понад 4000 снарядів по локаціях російських окупантів!

– Чи підтримували Ви зв'язок із колегами з Покровського ГЗК?

– Так, товариші по роботі телефонували, і просто спитати, як справи, і дізнатися, чи потрібна допомога. Спочатку, коли постачання фронту тільки набирало обертів, нам багато чого

бракувало – від одягу до засобів живлення та зв'язку. Я озвучив свій запит у розмові – і невдовзі отримав радіостанцію, планшет та портативну сонячну батарею. Спорядження хлопці привезли прямо у херсонські степи, де ми тоді тримали оборону. Дякую нашому підприємству за таку важливу підтримку.

– Як рідні справляються із Вашою відсутністю вдома?

– Вони розуміють, що я б інакше не зміг. Дякую моїй дружині Нелі за те, що терпляче чекає свого «віртуального чоловіка», який всього 8 днів у цьому році провів вдома. Ми з нею підтримуємо один одного вірою в перемогу і якнайшвидшу зустріч під мирним небом. Дякую моїм онукам (їх в мене аж три!) – вони для мене найкращий символ майбутнього, того, за що ми воюємо.

Мій син Олексій – теж військовослужбовець ЗСУ. Він

пройшов АТО, і під час повномасштабної війни приєднався до лав добровольців. Якимось приїжджав до мене на позиції. А зараз лікується після важкого поранення, яке отримав, перебуваючи у складі першого піхотного батальйону 93-ї бригади. Він отримав серйозні травми, коли його підрозділ відбивав штурм російських військ поблизу Часового Яру.

– Чи є якісь випадки, ситуації на фронті, які Вам найбільше запам'яталися?

– Ми тут намагаємось не запам'ятовувати події. Війна нічого доброго в собі не несе. Це мені ще мій дід казав, коли відмовлявся розповідати про Другу світову. Тепер я і сам розумію, чому він так говорив. Теж не розповідатиму про війну своїм онукам. Діти не повинні про це знати. Ми ж, дорослі, маємо якнайшвидше повернути їм мирне життя в незалежній країні.

